

TEIUL

Nu știu exact de ce dar obișnuiesc să dorm în cel mai profund întuneric. Seara, las jaluzelele să coboare pînă cînd fiecare lamă de lemn se așează ascultătoare în bărcuța celei de sub ea. Apoi, trag și perdelele, pentru ca nici o licarire de soare să nu se sprijine dimineața de perna mea.

Dar ăsta e răsfaț de iarnă.

Fiindcă nu suport aerul condiționat, cum începe căldura verii, trebuie să dorm cu jaluzelele întredeschise și cu perdelele ascunse după ferestrele larg deschise. Asta e, n-am ce face : mă trezesc o dată cu păsărelele care se ceartă pe arpacaș , peste ghivecele cu flori din balconul dormitorului. Apoi încerc să mai moțai cu nasul între perne .

Azi dimineată însă, mi s-a părut că perna mea miroase a Tei.

E drept, am o pernuță “ Bio” plină cu toate felurile de flori uscate, care se lăuda atunci cînd am cumpărat-o că te scapă și de reumatism și de păreri de rău...

Dar ea nu mai miroase de mult nici a levănțica, nici a mentă...

De unde atunci mirosul delicat de flori de Tei ?

Cuprinsă de o bănuială, am ridicat jaluzeaua, am ieșit în balcon și am inspirat prelung : Teiul uriaș care de vreo sută de ani tot crește la două case mai încolo, care de zile bune își tot anunță coronițele florilor cu mii de mînuțe verzi, prospete, încă neacoperite de praful bucureștean, începuse din dimineată să miroasă a Flori de Tei !

Mi-a venit așa în camașă de noapte, să strig deodată din balcon spre trecători : “Doamnelor și Domnilor, a înflorit pentru Dvs., Teiul !! ”

Dar oamenii treceau îngîndurați , cărînd în mîinile ostenite sacoșe mai mult goale. Nu-și ridicau cu recunoștință capetele plecate către corola Teiului, parfumatul vestitor al Verii, așa că putea să nu-i intereseze nici explozia mea de bucurie.

I-am făcut atunci Teiului o cafea și punîndu-i-o pe marginea balconului, I-am declarat cu dragoste :

“Vai ce dor mi-a fost de tine măi Teiule !! Te căutam astă iarnă în fiecare cană de ceai iar acum, iată că mă trezești din somn cu parfumul tău binecuvîntat !

Mi-aduci aminte de începutul atîtor veri ce-au reușit să spargă cenușul oțelit al iernii cu incredibila ta bucurie de a trăi !

Azi, în strălucitoarea Lumină a începutului de vară, mi-aduci aminte de adolescență, de primii mei pantofi cu toc înalt și subțire poreclit “toc cui” , de prima mea pereche de ciorapi de matase, de prima mea fustă de tergal plisat.

Mi-aduci aminte de prima întîlnire, de primul sărut, de prima dragoste.

Mi-amintești de o poveste de dragoste din studenție.

Seara, cuibăriți în mansarda lui de adolescent, ascultam îmbrățișați grupul vocal Swingle Singers și ne îmbătam doar cu parfumul Florilor tale din fața ferestrelor mici, de lemn. Dar pe vremea aceea tinerii visau să fugă în Străinătate, oriunde, numai Occident să fie. A plecat și el. Apoi am început să plec eu.

Mi-aduci aminte de unde mi se trage că scriu substantivele cu literă mare : din vremea când începeam la 21 de ani să învăț limba germană ca să pot debuta la marele Teatru de Revistă Friederichstadt Palast din Berlin. La acest Teatru se ajunge străbătînd lungul bulevard Unter den Linden, care se traduce “Pe sub Tei” pentru că te conduce realmente pe sub tei seculari către poarta Brandenburg, puternic apărată pe atunci de Miliția Rusească ce te privea fioros dintre armele gata de ripostă. Desigur că-mi aduci aminte și de cochetul hotel Unter den Linden unde trăgeam ori de cite ori cîntam în Berlinul de Est. Mi-aduci aminte de splendidul costum de piele cafenie pe care I-am cumpărat la Berlin cu banii pe două concerte, doar ca să constat la hotel că fusese fabricat în România, la Fabrica de Piele din Tîrgu’Mureș !

Mi-amintești de multe țări pe unde m-au chemat concertele pentru că majoritatea din ele aveau străzile umbrite de magesticele tale crengi înfrunzite cel puțin.

E drept, asta înseamnă că-mi-aduci aminte și de anii pe care îi vom împlini împreună la toamnă, dar deocamdată voi trece peste acest amănunt !

Dacă mă întrebi pe mine, oricît ți s-ar părea de ciudat, nu s-au schimbat prea multe de atunci. Nu în fond. Tinerii se îndrăgostesc și visează să emigreze undeva, oriunde numai Occident să fie. Cel puțin asta-mi povestesc cu regret prietenele mele care au în casă tineri . Doar că azi, tinerii pot emigra legal și dacă vor, pot pleca împreună. Cel puțin asta e speranța generală acum în prag de “intrare în Europa “ a României.

Dar, pînă cînd va pleca și noua generație, din fericire se mai îmbrățișează destui tineri pe sub frații tăi din cartier. Iar eu, îmi voi plimba și în vara asta cățelul pe sub ramurile tale, chiar și atunci cînd florile tale căzute pe lîngă trotuar vor ajunge să fie, Vai, nemilos măturate de oameni de ordine obligați să fie conștiincioși...

Pînă una-alta, din vreo creangă aplecată, vei cădea și vara asta pe fruntea mea singuratică cu o coroniță aurie plină de parfum !
Și dacă e adevărat că Sufletul nu are vîrstă, nu m-ași supăra să mă mai pot îndrăgosti odată, la un început de vară. Da, la “vîrsta mea “ !
Măcar de tine Teiule ... Tu nu pleci și nu te schimbi !

Pe tine văd că nici arșița, nici viscolul nu te pot împiedica să mă trezești dimineața cu inconfundabilul parfum al florilor tale prin jaluzelele întredeschise...”

Teiul se măguli atît de tare, că se umflă în frunze ca un uriaș cocoș verde, și cu următoarea adiere a dimineții, îmi trimise pe vîrfurile genelor, un pupic foarte parfumat.

Corina Chiriac.
Luna Mai, 2005, București.

Novelă publicată parțial în ziarul Formula AS din iunie 2005.

Revizuită în iunie 2006, atunci cînd I-am oferit Teiului din nou o ceașcă cu cafea aburindă, pentru a-I mulțumi că a înflorit din nou...
Ca o speranță nouă.